U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Marie Žiškové a JUDr. Zdeňka Kühna v právní věci navrhovatele: **PREMIER SERVIS, s. r. o.**, se sídlem Doudleby nad Orlicí 512, Doudleby nad Orlicí, zastoupeného JUDr. Jiřím Janebou, advokátem se sídlem Komenského 266, Hradec Králové, proti odpůrci **Městu Vamberk**, se sídlem Husovo náměstí 1, Vamberk, zastoupeného JUDr. Jiřím Všetečkou, advokátem se sídlem Orlická 163, Hradec Králové, o návrhu na zrušení opatření obecné povahy č. 1/2009 – územního plánu města Vamberk schváleného usnesením Zastupitelstva města Vamberk ze dne 22. 7. 2009,

takto:

I. Návrh **se odmítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

III. Navrhovateli **se vrací** soudní poplatek ve výši 5000 Kč. Tato částka bude vyplacena k rukám jeho zástupce, JUDr. Jiřího Janeby, advokáta se sídlem Komenského 266, Hradec Králové, z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Obsah návrhu na zrušení opatření obecné povahy

[1] Návrhem ze dne 19. 9. 2011, doručeným zdejšímu soudu dne 20. 9. 2011, se navrhovatel domáhá zrušení územního plánu města Vamberk vydaného usnesením Zastupitelstva města Vamberk ze dne 22. 7. 2009 pod č. 1/2009 jako opatření obecné povahy (dále jen „územní plán“).

[2] Navrhovatel v úvodu svého podání uvedl, že je vlastníkem areálu čistírny odpadních vod (dále také jen „ČOV“) nacházející se v k. ú. Doudleby nad Orlicí, která je v těsné blízkosti k. ú. Vamberk a zajišťuje čištění a odvádění odpadních vod pro město Vamberk od roku 2003. Tato mechanicko – biologická čistírna splňuje parametry uvedené jak ve směrnici Rady o čištění městských odpadních vod (91/271/EHS), tak v rozhodnutích referátů životního prostředí Rychnov nad Kněžnou a Kostelec nad Orlicí a má také dostatečnou výkonovou rezervu na pokrytí rozvoje města a širokého okolí. Není proto nutné provádět nákladnou rekonstrukci či modernizaci stávající ČOV, nebo dokonce výstavbu nové ČOV. Navrhovatel se cítí být zkrácen na svých právech uvedeným opatřením obecné povahy, neboť to umožňuje umístění nové

čistírny odpadních vod v těsně blízkosti stávajícího zařízení, přestože ČOV ve vlastnictví navrhovatele zcela postačuje pro účely řádného a plynulého čištění odpadních vod odpůrce. Svou aktivní procesní legitimaci k podání návrhu na zrušení územního plánu města Vamberk spatřuje tedy navrhovatel především v zásahu do jeho ústavně zaručeného práva na podnikání, svobodného rozvíjení hospodářské činnosti a v konečné fázi i do práva vlastnického.

[3] Navrhovatel dále namítá, že mu není známo, že by proběhlo veřejné projednání k územnímu plánu ve smyslu § 52 odst. 1 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon). Již tato skutečnost mohla mít vliv na zákonnost územního plánu ve smyslu § 101d odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s."), neboť veřejnost (včetně vlastníků sousedních nemovitostí a staveb na nich umístěných) mohla být postupem odpůrce vyloučena z projednání návrhu územního plánu. Navrhovatel doplnil, že má s odpůrcem dlouhodobé spory kvůli vymahatelnosti úplat za plynulé a kvalitní odvedení a čištění odpadních vod města. Navrhovatel se z tohoto důvodu obrátil na Ministerstvo zemědělství, aby vzniklou situaci posoudilo a vydalo rozhodnutí o úpravě vzájemných práv a povinností vlastníků provozně souvisejících kanalizací včetně stanovení ceny za čištění odpadních vod ve vztahu navrhovatele a odpůrce. Ministerstvo zemědělství toto rozhodnutí vydalo dne 21. 11. 2008 pod č. j. 48758/2007-16330. Vzhledem k tomu, že odpůrce neplní povinnosti stanovené zákonem č. 76/2006 Sb., kterým se mění zákon č. 274/2001 Sb., o vodovodech a kanalizacích pro veřejnou potřebu a o změně některých zákonů (zákon o vodovodech a kanalizacích), ve znění pozdějších předpisů, a další související zákony, není pro navrhovatele překvapující, že odpůrce mu neumožnil vyjádřit se k zamýšleným stavebním záměrům, přestože se jej navrhované změny existenčně dotýkají.

[4] Dle navrhovatele je výstavba nové ČOV plánována v záplavovém území (zóna Q100) katastru města Vamberk, což odporuje § 26 zákona č. 254/2001 Sb., o vodách a o změně některých zákonů (vodní zákon). Z tohoto ustanovení plyne, že výjimky z hlediska kanalizací pro umisťování v záplavovém území jsou pouze pro odvádění odpadních vod, nikoli jejich čištění, a dále pro nezbytné stavby technické infrastruktury. Jak již však jednou navrhovatel zmínil, nepovažuje stavbu nové ČOV za nezbytně nutnou, neboť stávající zcela postačuje. Navíc investici do stavby nové ČOV v aktivní zóně záplavového území nepovažuje za vhodnou v dnešní době šetření veřejných financí.

[5] V této souvislosti navrhovatel dokresluje situaci v městě Vamberk, které se dle něj nijak nevyvíjí, nové firmy s náročnými technologiemi nepřibývají. Z plánované rekonstrukce bývalých kasáren na obchodní centrum sešlo. Z toho plyne, že nebudou vznikat nová pracovní místa a ani noví znečišťovatelé vod. Kanalizační systém města je ve špatném stavu, dostává se do něj velké množství balastních vod, které zvyšují náklady na čištění. Část města má kanalizaci napojenou přímo do vodoteče. Případný dotační titul pro odpůrce by měl proto směřovat výlučně na řešení této situace.

[6] Navrhovatel má za to, že při projednávání a schvalování návrhu územního plánu došlo k naprostému selhání orgánů veřejné správy. Ačkoli Zásady územního rozvoje Královéhradeckého kraje (dále jen „ZÚR") v části Kanalizace a zneškodňování odpadních vod neobsahují žádné konkrétní záměry nadmístního významu, jsou v této oblasti zpracovány v koordinaci s Plánem rozvoje vodovodů a kanalizací Královéhradeckého kraje (dále jen „PRVK"). Vydaný územní plán je v rozporu s bodem 8. textové části Průvodní zprávy PRVK,

kde se sice hovoří o intenzifikaci ČOV Vamberk, má se tím ovšem na mysli ČOV ve vlastnictví navrhovatele, dále s bodem 3.11 Souhrnné zprávy PRVK Územního celku Rychnov nad Kněžnou a dále s částí PRVK – rozvojové plochy - Kanalizace a ČOV pro obec Vamberk, ze které vyplývá pouze plán rekonstrukce stávající ČOV. PRVK tedy s výstavbou nové čistírny odpadních vod ve Vamberku nepočítá. Vhodnost rekonstrukce a intenzifikace stávající ČOV vyplývá i z odborného stanoviska Vodohospodářsko-inženýrských služeb spol. s. r. o. Hradec Králové ze dne 9. 1. 2003, s nímž se ztotožňuje i technický audit ze dne 19. 10. 2005 vypracovaný Ing. V. N. Územní plán města Vamberk je dle názoru navrhovatele v rozporu i s územním plánem Velkého územního celku Orlické hory a Podhůří, jakož i s územním plánem vyššího územně samosprávného celku.

[7] Navrhovatel doplňuje, že ČOV navržená na pozemku parc. č. 702/1, v k. ú. Vamberk, je v rozporu s § 4 a § 5 zákona č. 231/1999 Sb., o ochraně zemědělského půdního fondu (dále jen „zákon o ochraně zemědělského půdního fondu“), neboť navržené řešení nebere v úvahu při předpokládaných dopadech na zemědělský půdní fond možné využití stávající čistírny odpadních vod. Může zde dojít ke vzniku přežilých budov a zařízení v areálu současné ČOV a zemědělská půda I. kategorie, na které by měla proběhnout výstavba nové čistírny, bude znehodnocena.

[8] Navrhovatel v závěru pochybuje, zda dotyčný zásah do vlastnického práva navrhovatele má ústavně legitimní a o zákonné cíle opřený důvod a zda je činěn jen v nezbytně nutné míře a nejšetrnějším způsobem vedoucím ještě rozumně k zamýšlenému cíli, nediskriminačním způsobem a s vyloučením libovůle. Dle navrhovatele jedna čistírna odpadních vod pro veřejnou potřebu města Vamberk zcela postačuje a neexistuje tak žádný relevantní důvod k vybudování nové čistírny.

[9] K výzvě Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 9. 2011 navrhovatel uvedl, že nesouhlasí s projednáním věci bez nařízení jednání.

II.

Vyjádření odpůrce

[10] Odpůrce ve svém vyjádření k návrhu ze dne 29. 9. 2011 v prvé řadě zdůraznil, že z návrhu nevyplývají důvody, pro které by měl být územní plán města Vamberk přezkoumáván jako celek, nýbrž z námitek navrhovatele plyne, že směřují pouze k jediné funkční ploše technické infrastruktury. Případné úvahy o zrušení územního plánu jako celku tedy nejsou dle odpůrce na místě. K věcným výhradám odpůrce uvedl, že zákon o vodách nebyl porušen, neboť nejde zcela o záplavové území a kromě jiného jde o plochu technické infrastruktury, jež je podle § 26 cit. zákona z nepřípustného umístění vyloučena. Argumentace o nutnosti, reálnosti, dostatečnosti či nedostatečnosti nové čistírny odpadních vod má své místo v rovině soukromoprávní a v rozhodování samosprávných orgánů odpůrce, nikoli v rámci posuzování vymezení funkční plochy při přijímání územního plánu a jeho soudního přezkumu. Stejně tak do tohoto řízení nepatří argument pro směřování dotačních titulů k řešení situace balastních vod ve městě Vamberku. Odpůrci není zřejmé, jak se váže celosvětová finanční a ekonomická krize a průmyslový vývoj města v souvislostech hospodářských a personálních rozhodnutí společností a využití vojenských kasáren k přezkumu opatření obecné povahy. Odpůrce je veřejnoprávní korporací s nezadatelným právem rozhodovat o věcech spadajících do samostatné působnosti

obce; kritika rozhodování ve věcech samosprávy ze strany navrhovatele v tomto řízení nemůže nalézt své místo.

[11] Odpůrce dále podává, že (jak ostatně konstatuje i navrhovatel) zásady územního rozvoje kraje neobsahují žádné záměry ve vztahu ke zneškodňování odpadních vod, což ostatně ani není možné, neboť v současné době jsou vyvěšeny k veřejnému projednání a dosud tedy neexistují. Územní plán však není v rozporu ani s tímto dosud neschváleným návrhem. Co se týče PRVK, jedná se o statisticko-organizační a koncepční dokument přijatý v samosprávné působnosti kraje, který může, ale nemusí, být podkladem pro zpracování zásad územního rozvoje. Tvrzení navrhovatele ohledně rozporu územního plánu s územním plánem Velkého územního celku Orlické hory a Podhůří není pravdivé. Hovoří-li navrhovatel o provedení důkazu územním plánem Královéhradeckého kraje, je třeba podotknout, že takový dokument neexistuje a ani nikdy neexistoval. Námitky o rozpornosti územního plánu se zákonem o ochraně zemědělského půdního fondu nejsou na místě, neboť spadají do zcela jiného řízení. Pro napadené opatření obecné povahy je podstatné, že není se stanoviskem orgánů ochrany zemědělského půdního fondu rozporný.

[12] Odpůrce považuje za podstatné, že navrhovatel se v žádné fázi přijímání územního plánu nijak neúčastnil (neučinil žádné podání, neuplatnil žádnou připomínku či námitku). Odpůrce, pořizovatel ani zpracovatel územního plánu se tak nemohli dozvědět názor navrhovatele a zabývat se jím. Tím je věcná legitimace navrhovatele velmi oslabena. V závěru odpůrce zdůrazňuje, že se navrhovatel v návrhu zabývá pouze svou hospodářskou činností ze svého pohledu a bez konkrétního vymezení uzavírá, že opatřením obecné povahy bylo zasaženo do jeho vlastnického práva. Přehlíží však, že svou regulační funkci má přezkoumávaný územní plán pouze pro správní území odpůrce, a to jen pro zastavěné území odpůrce; navrhovatel proto nemůže být tímto opatřením ve svém vlastnickém právu vůbec dotčen, neboť to se váže k nemovitostem a stavbám ve správním území jiné obce. Vzhledem k této skutečnosti má odpůrce za to, že navrhovatel je osobou zjevně neoprávněnou k podání návrhu na zrušení dotčeného opatření obecné povahy a je proto na místě jeho návrh odmítnout podle § 46 odst. 1 písm. c) s. ř. s. V případě, že by se Nejvyšší správní soud s tímto závěrem odpůrce neztotožnil, navrhuje tento návrh na zrušení územního plánu zamítnout.

IV.

Replika navrhovatele k vyjádření odpůrce

[13] Navrhovatel v replice k vyjádření odpůrce v zásadě zopakoval argumentaci obsaženou v návrhu, zdůraznil, že plánovaná čistírna odpadních vod není „nezbytnou stavbou“ ve smyslu § 26 vodního zákona a že se nejedná o vhodnou investici, neboť stávající ČOV disponuje dostatečnou kapacitou pro čištění vod v městě Vamberk. Podle § 4 odst. 7 zákona o vodovodech a kanalizacích je PRVK vždy podkladem pro zpracování územně plánovací dokumentace. K tvrzení odpůrce, že se navrhovatel neúčastnil žádné z fází přijímání dotčeného opatření obecné povahy, tento uvádí, že nebyl odpůrcem informován o jeho veřejném projednávání a nemohl tak vznášet písemné či ústní námitky. Navrhovatel má, s odkazem na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 7. 2009, č. j. 1 Ao 1/2009 – 120, za to, že je k podání návrhu aktivně legitimován; byť se čistírna odpadních vod ve vlastnictví navrhovatele nachází mimo území regulované napadeným územním plánem, byla by přímo dotčena výstavbou a následným

provozem nové čistírny, jež opatření obecné povahy připouští. Vliv nové čistírny odpadních vod by se projevil v majetkové sféře navrhovatele, neboť by jejím provozem došlo k významnému snížení hodnoty jeho majetku.

V.

Posouzení podmínek řízení

[14] Soud nejprve zkoumal, zda jsou splněny podmínky řízení o návrhu na zrušení opatření obecné povahy [§ 101a s. ř. s.], kterými jsou existence opatření obecné povahy [**V.A**], aktivní žalobní legitimace navrhovatele [**V.B**] a formulace závěrečného návrhu [**V.A**] (shodně např. rozsudek NSS ze dne 18. 9. 2008, č. j. 9 Ao 1/2008 – 34; všechna zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou přístupná z www.nssoud.cz).

V.A

Existence opatření obecné povahy a formulace závěrečného návrhu

[15] Pokud jde o první podmínku spočívající v existenci předmětu řízení v podobě opatření obecné povahy, nemá soud pochyb o tom, že napadený územní plán skutečně představuje opatření obecné povahy. V tomto směru postačuje pro stručnost odkázat na § 43 odst. 4 stavebního zákona, podle něhož se územní plán vydává formou opatření obecné povahy podle zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“).

[16] Vzhledem k tomu, že do sféry veřejných subjektivních práv svých (blíže neurčených) adresátů může zasáhnout pouze opatření obecné povahy, které nabylo zákonem předepsaným způsobem účinnosti, zabýval se soud také tím, zda napadené opatření bylo vydáno zákonem stanoveným způsobem a zda bylo řádně publikováno. Z předloženého správního spisu vyplývá, že o vydání dotčeného územního plánu rozhodlo zastupitelstvo odpůrce na svém zasedání dne 22. 7. 2009. Veřejná vyhláška oznamující vydání změny územního plánu byla na úřední desce Městského úřadu ve Vamberku vyvěšena dne 23. 7. 2009; sňata byla dne 7. 8. 2009. Z popsaných skutečností je tedy zřejmé, že podmínky publikace opatření obecné povahy [§ 173 odst. 1 správního řádu] byly v daném případě splněny.

[17] Napadený akt je tedy opatřením obecné povahy, které bylo řádně vydáno a je účinné. Tato podmínka řízení tak je splněna.

[18] Splněna je též podmínka formulace závěrečného návrhu, neboť navrhovatel se ve svém podání na str. 10 domáhá zrušení opatření obecné povahy jako celku.

V.B

Aktivní žalobní legitimace navrhovatele

[19] Následně soud přistoupil k posouzení otázky, zda jsou naplněny podmínky procesní legitimace účastníků řízení. Zatímco pasivní procesní legitimace odpůrce je na bázi ustanovení § 101a odst. 4 s. ř. s. nesporná, musel se zdejší soud blíže zabývat otázkou, zda je navrhovatel

aktivně procesně legitimován k podání návrhu. Po zvážení věci dospěl soud k závěru, že **navrhovatel není aktivně procesně legitimován k podání návrhu na zrušení napadeného územního plánu jako opatření obecné povahy**.

[20] Aktivně legitimovaným k podání návrhu na zrušení opatření obecné povahy je ve smyslu § 101a odst. 1 s. ř. s. ten, kdo tvrdí, že byl zkrácen na svých právech vydaným opatřením obecné povahy. Aktivní legitimace navrhovatele se tak zakládá pouhým tvrzením dotčení na jeho právech. Rozšířený senát NSS k tomu v usnesení ze dne 21. 7. 2009, č. j. 1 Ao 1/2009 - 120 [ve věci územního plánu obce Vysoká nad Labem], uvedl: „*Navrhovatel tedy musí v první řadě tvrdit, že existují určitá jemu náležející subjektivní práva, která jsou opatřením obecné povahy dotčena.* (...) *Splnění podmínek aktivní procesní legitimace bude tedy dáno, bude-li stěžovatel logicky konsekventně a myslitelně tvrdit možnost dotčení jeho právní sféry příslušným opatřením obecné povahy. To, zda je dotčení podle povahy věci vůbec myslitelné, závisí na povaze a předmětu, obsahu a způsobu regulace prováděné konkrétním opatřením obecné povahy, napadeným návrhem na jeho zrušení.* (...) *Výjimečně je též představitelné, aby aktivní procesní legitimace byla dána i tehdy, tvrdí-li navrhovatel, který sám není vlastníkem nemovitosti ani nemá právo k takové cizí věci na území regulovaném územním plánem, že jeho vlastnické právo nebo jiné absolutní právo k nemovitosti nacházející se mimo území regulované územním plánem by bylo přímo dotčeno určitou aktivitou, jejíž provozování na území regulovaném územním plánem tento plán (jeho změna) připouští. Typicky půjde o vlastníka pozemku sousedícího s územím regulovaným územní plánem, který by mohl být dotčen určitou aktivitou, jejíž vlivy se významně projeví i na jeho pozemku (např. exhalacemi, hlukem, zápachem apod.) nebo které povedou k významnému snížení hodnoty jeho majetku.*“ (body 31, 34 a 37 usnesení).

[21] Rozšířený senát se ve výše označeném usnesení zabýval i možností odmítnout návrh na zrušení opatření obecné povahy z důvodu nedostatku aktivní procesní legitimace. Dospěl k závěru, že „[b]*ude-li již z obsahu samotných tvrzení navrhovatele (doplněných případně postupem podle § 37 odst. 5 věty první s. ř. s.) patrné, že i kdyby byla pravdivá, nemůže být navrhovatel (zejména pro povahu věci nebo jinou zcela zjevnou skutečnost) ve své právní sféře opatřením obecné povahy dotčen, je na místě odmítnout návrh jako nepřípustný podle § 46 odst. 1 písm. c) s. ř. s.*“ (bod 33 usnesení). NSS konstantně judikuje, že „*postup podle § 46 odst. 1 písm. c) s. ř. s., tedy odmítnutí návrhu usnesením, jestliže návrh byl podán osobou k tomu zjevně neoprávněnou, lze vyhradit pouze případům nedostatku procesní legitimace a jen zcela zjevným nedostatkům legitimace hmotné, zjistitelným bez pochyb okamžitě, zpravidla již ze žaloby samé. Pokud tomu tak není, musí soud návrh „propustit do řízení ve věci“, kdy teprve, vyjde-li nedostatek aktivní legitimace najevo, bude s ohledem na tuto skutečnost rozhodnuto ve věci rozsudkem*“ (rozsudek ze dne 27. 9. 2005, č. j. 4 As 50/2004 - 59). V posledně citovaném rozsudku jsou uvedeny rovněž příklady nedostatku procesní legitimace (absence osoby v právním slova smyslu na místě žalobce, nedostatek tvrzení o poškozených právech, nedostatek tvrzení o tom, že napadené rozhodnutí bylo nezákonné) a zcela zjevných nedostatků legitimace hmotné (kdy žalobce tvrdí porušení práva, jehož již pojmově vůbec nemůže být nositelem). O aplikaci tohoto právního názoru rovněž v řízení o návrhu na zrušení opatření obecné povahy či jeho části svědčí např. rozsudek NSS ze dne 11. 6. 2009, č. j. 3 Ao 2/2009 - 93 ve věci opatření obecné povahy – úpravy číslo U 0646/2008 směrné části územního plánu sídelního útvaru hl. m. Prahy, či rozsudek ze dne 25. 11. 2009, č. j. 4 Ao 3/2009 – 97, ve věci opatření obecné povahy o změně č. 674 územního plánu města Plzně – Plzeň - Švabiny.

[22] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že navrhovatel požadavkům zákona a citované konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu nedostál. Soud zdůrazňuje, že **navrhovatel v návrhu na zrušení opatření obecné povahy plausibilně, logicky konsekventně a myslitelně netvrdil možnost dotčení své právní sféry jím napadeným územním plánem.** Ve svém návrhu uvedl, že je vlastníkem areálu čistírny odpadních vod nacházející se v těsné blízkosti k. ú. Vamberk (tedy vně území regulovaného napadeným opatřením obecné povahy) a zajišťující čištění odpadních vod pro odpůrce. Z dalšího obsahu návrhu lze shrnout toliko, že navrhovatel spatřuje podstatu dotčení svého práva na podnikání, svobodné rozvíjení hospodářské činnosti a také vlastnického práva ve skutečnosti, že napadený územní plán umožňuje v těsné blízkosti stávající ČOV navrhovatele umístění nové městské čistírny odpadních vod [srov. část 1. písm. d.2.2. textové části územního plánu], která dle názoru navrhovatele není v současné době (vzhledem k vlastnostem jím provozované ČOV a aktuální finančně-ekonomicko-politické situaci ve městě Vamberk i ve světě) nutná.

[23] Uvedená tvrzení stěžovatele považuje soud za toliko zcela obecná, nepřesvědčivá a pro věc nepodstatná. Je zjevné, že napadený územní plán nijak nezasahuje do vlastnických práv navrhovatele ke stávajícímu areálu čistírny odpadních vod v jeho vlastnictví, ani k pozemkům, na nichž je tento areál zbudován. Navrhovatel nemůže být napadeným územním plánem dotčen, což je na první pohled zřejmé z jeho textové a grafické části (v odůvodnění předmětného územního plánu (kapitola 7.3.2.1.2., s. 60 odůvodnění územního plánu) se k této otázce uvádí toliko: *„Systém odkanalizování území je navržen s ohledem na rozhodnutí realizovat stavbu vlastní městské čistírny odpadních vod a následného odpojení kanalizačního systému města od čistírny odpadních vod na katastrálním území Doudleby nad Orlicí, která není ve vlastnictví ani ve správě města Vamberk".)*, neboť pozemky ve vlastnictví navrhovatele nejsou územním plánem regulovány, a navrhovatelovo vlastnické nebo jiné absolutní právo k jeho nemovitostem není nijak dotčeno, a to ani aktivitou na regulovaném území předpokládanou (zde umístěním městské čistírny odpadních vod), jejíž vlivy by se mohly významně projevit na jeho pozemku (např. exhalacemi, hlukem, zápachem apod.) nebo které by mohly vést k významnému snížení hodnoty jeho majetku (srov. shora citované usnesení rozšířeného senátu). Takové dotčení navrhovatel ostatně ani neuvádí. Jediný možný vliv, který by napadená změna územního plánu mohla vyvolat, lze případně spatřovat v rovině obchodních aktivit navrhovatele, ovlivněných případným budoucím vybudováním nové čistírny odpadních vod a odpojením kanalizačního systému odpůrce od čistírny navrhovatele. Zde se však jedná o sféru podnikatelské činnosti navrhovatele, proti jejímuž případnému dotčení se nelze bránit na základě zpochybňování územního plánu. Rozhodnutí odpůrce umožnit v regulovaném území zřídit vlastní městskou čistírnu odpadních vod, které je výrazem samosprávného působení obce, tak dle pevného přesvědčení soudu nelze napadat v tomto řízení.

[24] Osoba vlastníka či provozovatele čistírny odpadních vod je soukromou osobou, která se rozhodla podnikat v této ekonomické oblasti a splnila podmínky dané právní úpravou. Ochrana podnikatelského rizika, které navrhovateli z této jeho činnosti může plynout, tj. snížení zisku v případě ukončení využívání jeho služeb z důvodu výstavby vlastního zařízení, nepřísluší orgánům státní moci. Prostředkem k tomu, aby navrhovatel zabránil odpojení stávajícího kanalizačního systému od své ČOV, není návrh na zrušení opatření obecné povahy, ale tržní chování navrhovatele, který zvoleným způsobem, např. nižší cenou, dojednáním nových či výhodnějších smluvních podmínek, může motivovat své stávající zákazníky k dalšímu využívání jeho služeb (srov. rozsudek NSS ze dne 14. 7. 2011, č. j. 9 As 34/2011 – 102). Samozřejmě, že je

zcela evidentní, že zřízení městské čistírny odpadních vod není v zájmu navrhovatele jako dosavadního poskytovatele služeb v oblasti odvádění a čištění odpadních vod, nicméně jeho obchodní zájmy jsou v řízení o přezkumu napadeného územního plánu zcela irelevantní (srov. obdobně ve stavebním řízení rozsudek NSS ze dne 3. 3. 2011, č. j. 7 As 108/2010 – 71).

[25] Ohledně ostatních navrhovatelem uváděných údajných pochybení při vydání napadeného územního plánu, zejména tvrzeného rozporu s § 52 odst. 1 stavebního zákona, zákonem o vodovodech a kanalizacích pro veřejnou potřebu, s § 26 zákona o vodách, s § 4 a § 5 zákona o ochraně zemědělského půdního fondu, Plánem rozvoje vodovodů a kanalizací Královéhradeckého kraje, územním plánem Velkého územního celku Orlické Hory a Podhůří a územním plánem vyššího územně samosprávného celku, pak soud konstatuje, že ani těmito tvrzeními navrhovatele, popř. jeho argumentací týkající se vhodnosti alokace veřejných prostředků do výstavby nové čistírny odpadních vod, se nemohl zabývat, a to z důvodu absence navrhovatelovy aktivní procesní legitimace k podání návrhu na zrušení dotčeného územního plánu jako opatření obecné povahy. Jak k tomu již Nejvyšší správní soud uvedl v usnesení ze dne 30. 11. 2006, č. j. 2 Ao 2/2006 - 62, „[v] *řízení o návrhu na zrušení opatření obecné povahy tak je navrhovatel postižen břemenem tvrzení zasažení na svých právech výsledným správním aktem, přičemž teprve pokud je tato aktivní legitimace - a samozřejmě i další procesní podmínky – dána, je povinností soudu v rámci tohoto řízení přezkoumat jeho soulad se zákonem, tzn. konkrétně, zda ten, kdo je vydal, postupoval v mezích své působnosti a pravomoci a zda bylo vydáno zákonem stanoveným způsobem, přičemž není vázán právními důvody návrhu (§ 101d odst. 1 s. ř. s.).*“

[26] Z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že jestliže navrhovatel nesplní podmínky aktivní procesní legitimace, tedy srozumitelně netvrdí možnost dotčení své právní sféry napadeným opatřením obecné povahy, je návrh nutno odmítnout podle § 46 odst. 1 písm. c) s. ř. s., *ergo* z důvodu, že *návrh byl podán osobou k tomu zjevně neoprávněnou*. Ve výše opakovaně citovaném usnesení rozšířeného senátu, klíčovém pro vymezení obecných podmínek přezkumu opatření obecné povahy, zdejší soud judikoval, že *bude-li již z obsahu samotných tvrzení navrhovatele (doplněných případně postupem podle § 37 odst. 5 věty první s. ř. s.) patrné, že i kdyby byla pravdivá, nemůže být navrhovatel (zejména pro povahu věci nebo jinou zcela zjevnou skutečnost) ve své právní sféře opatřením obecné povahy dotčen, je na místě odmítnout návrh jako nepřípustný podle § 46 odst. 1 písm. c) s. ř. s.* (bod 33). V rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2005, č. j. 4 As 50/2004 – 59, publikován pod č. 1043/2007 Sb. NSS, který je třeba přiměřeně aplikovat i na nyní projednávanou věc, blíže rozvedl, „[ž]*e postup podle § 46 odst. 1 písm. c) s. ř. s. (...) lze vyhradit toliko případům nedostatku procesní legitimace, například absence osoby v právním slova smyslu na místě žalobce, nedostatek tvrzení o poškozených právech, nedostatek tvrzení o tom, že napadené rozhodnutí bylo nezákonné, a jen zcela zjevným nedostatkům legitimace hmotné, zjistitelným bez pochyb, okamžitě zpravidla již ze žaloby samotné (například v těch případech, kdy žalobce tvrdí porušení práva, jehož již pojmově vůbec nemůže být nositelem*“. Dle názoru Nejvyššího správního soudu jsou vzhledem ke shora uvedenému v nyní souzené věci dány podmínky pro postup podle § 46 odst. 1 písm. c) s. ř. s.

VI.

Závěr a náklady řízení

[27] Na základě výše uvedených důvodů dospěl soud k závěru, že navrhovatel nesplňuje podmínky aktivní procesní legitimace k řízení o jeho návrhu na zrušení opatření obecné povahy – územního plánu města Vamberk a návrh odmítl podle § 46 odst. 1 písm. c) s. ř. s., tedy jako podaný osobou k tomu zjevně neoprávněnou. Z tohoto důvodu soud ani nepovažoval za nutné nařizovat jednání ve věci požadované navrhovatelem.

[28] O nákladech řízení rozhodl soud v souladu s ustanovením § 101d odst. 5 s. ř. s., podle něhož v tomto zvláštním druhu řízení nemá žádný z účastníků řízení na náhradu nákladů právo.

[29] Vzhledem k odmítnutí návrhu pro nedostatek podmínek řízení soud rozhodl analogicky dle § 10 odst. 3 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích o vrácení zaplacené částky soudního poplatku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 13. října 2011

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu